

CÍRKEV BRATRSKÁ

David Novák

předseda Rady Církve bratrské

Soukenická 15, 110 00 Praha 1

září 2019

Milí přátelé, sestry a bratři,

chtěl bych vás pozdravit slovy apoštola Pavla: „*Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.*“ (Řím 15, 13)

Vybral jsem tento text na začátku školního roku proto, že se v něm dvakrát opakuje slovo naděje. Jednou Pavel píše o Boží naději a podruhé o lidské naději, kdy ta první je základem pro druhou.

A právě naděje by měla být vlastností, která nás provází, když stojíme tváří v tvář novému školnímu roku s jeho výzvami.

Vždy, když se díváme vpřed, můžeme si pokládat v souvislosti s církví, sbory, se svojí rodinou, sami se sebou otázky typu: zvládnou to, dokážu to nebo podaří se nám to? Následně pak podle zvážení všech pro a proti nebo i podle nastavení svojí povahy můžeme odpovědět kladně či záporně. Pokud kladně, pak hovoříme o naději, pokud záporně, pak moc důvodů k naději nemáme. Jenže skutečně je naděje závislá na okolnostech, nebo na povaze? Pokud by tomu tak bylo, potom se vlastně nijak nelišíme od světa okolo nás. Jak ale vypadá slovy Pavla naše naděje, která je zakotvena v Bohu naděje? Jak se projevuje?

Čas od času se vracím ke knize D. Bonhoeffera „Na cestě ke svobodě“. Tato kniha byla psána uprostřed beznadějné situace ve vězení. Přesto se jedná o knihu plnou ... naděje. Bonhoeffer na jednom místě místo slova „naděje“ používá „optimismus“. Jenže jeho pojetí optimismu se prolíná s pojetím naděje. Začtěme se do jeho myšlenek: „*Optimismus není v podstatě názor na přítomnou situaci, ale životní síla, síla naděje tam, kde jiní rezignují, umění nést hlavu vzhůru, když se všechno zdá ztracené, síla snášet zvraty, síla, která nikdy nenechá budoucnost protivníkovi, ale vyhrazuje si ji pro sebe. Optimismem jako zaměřením k budoucnosti nikdo nemá pohrdat, i kdyby se stokrát mýlil. Doufat v lepší budoucnost a připravovat se na ni někteří křesťané považují za něco bezbožného. Je možné, že zítra nastane soudný den, pak se rádi vzdáme práce pro lepší budoucnost, dříve ale nikoli.*“

Tento krátký citát vystihuje zdroj autorovy naděje, kterým byl Kristus, nikoli okolnosti. Právě proto psal tento nadějný text, i když zřejmě tušil, že bude popraven. Proto mnozí svědkové víry před ním i po něm konali věci, které z lidské perspektivy nezavdávaly moc důvodů k naději. Proč? Protože okolnosti nebyly v jejich rozhodování tím rozhodujícím. Jiní se

nenechali strhnout svojí někdy pesimistkou povahou, ale následovali Krista a podle toho i konali často okolnostem navzdory.

Po letech služby v církvi jsem došel k závěru, že nikdy nebudeme dostatečně připraveni, nikdy nebudeme mít dostatek financí, vždy bude nedostatek služebníků, vždycky, nikdy, vždycky, nikdy... Někteří poukazováním na ona „vždycky“ a „nikdy“ říkají „smysl pro realitu“. Jistě nechceme zakrývat realitu, ale život je příliš krátký na to, abychom čekali, až jednou nastane zcela ideální situace. Pokud na ni čekáme, pak se s největší pravděpodobností nedočkáme.

Proto bych nás chtěl povzbudit, abychom někdy realitě navzdory vstoupili do nového školního roku s nadějí, že Pán církve zdroje má a ty se často ukáží až na cestě, při pohybu vpřed, kdy mu důvěřujeme a svěřujeme do jeho rukou svůj život, rodinu, službu, sbor nikoli s přáním hlavně ať se mi/nám dobře vede, ale s přáním použij si mě/nás, jak sám chceš. Chci za tebou jít, ať je realita jakákoli, protože mám naději.

S nadějí, že jako církev, sbory, rodiny a jednotlivci prožijeme požehnaný další školní rok

Váš v Kristu

David Novák